מתני' כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן. שהיה להם מום קבוע והקדישן להמכר ולהכנ מדמיהם קדן למזבח: **חייבין בבכורה.** לאמר פדיון מן ילדו: **ובמתנות.** זרוע לחייס וקיבה כמולין גמורין: **ויוצאין לחולין.** בפדיון לגמרי ליגזז וליעבד כמולין גרידי משום דמעיקרא לא חיילא עלייהו קדושה ממורה: **והשוחטן בחוץ פטור.** לפי' קודש פדיון לחפי' הוי מומן קל כגון דוקין שבעין לגבי קדשים מיחייב המשתן במזבח הכא פטור משום דלא חלה עליהן מתחילה קדושה כל כך: **ואין עושין תמורה.** מפרש בגמ': **ואם מתו.** קודש פדיון יפדו להמליגן לגבייס לחין קדושתן ממורה ותו קמ"ל דגרעי משאר קדשים שחין נפדין חלא חיין שיזקנו לעמוד בפני הכהן בשעת הערכתן דכתיב (ויקרא כז) והעמיד (הכהן) חת הבהמה וגו' והדר והערין (פותה) הכהן וגו': **חוץ מן הבכור והמעשר.** שחפילו בזמן מלה עליהן קדושה ממורה דכתיב רחס מקדשו ובמעשר כתיב (שם) בו לח יבקר בין טוב לרע למשמע בין חס בין בעל מום קדוש חס רע בעל מום: **מום עובר.** כמחן דליתיה דמי ותלה עליהן קדושה: **פטור מן הבכורה.** מפרש בגמרת: **ואין יוצאין בו'.** שחפי' לחמר פדיון חמורין (בהגהה) בגיזה ועבודה כדמפרש בגמרת: **וולדן וחלבן אסור בו'.** מפרש בגמרת כשנתעברו קודש פדיון וילדו לחמר פדיון: **והשוחטן בחוץ.** קודש פדיון: **חייב.** כרת ובגמרת מפרש דדוקין שבעין דרחוין הן לפיים ומליבה דרבי עקיבה דחמר חס עלו לח ירדו לחבל בשחר מומין לח לחמרינן (ף) במסכת יומח (דף סג:) הרחוי להלל מועד חייבין עליו חי לח: **יקברו.** ומין נפדין דבעי העמדה והערכה: **גמ' טעמא דנפדין.** מרישח קחי: **קדושת דמים פטורה מן הבכורה.** דקדושת הגוף דמפרש דקחמר מפטורה מבכורה וממעטת: **קדשי בדק הבית בו'.** והני דקדשי בדק הבית דמו דהם עלמן לח מחילה חלח לדמיון: **לא.** מסייעיה ממתניתין דקדושת דמים למזבח הוח דהוקדשו לשם כן שיהיו הדמים קריבין למזבח והחם הוח דחסור בגיזה ועבודה משום דמיחלפח בקדושת הגוף למזבח: **הא.** ולזות שנולדו לפני פדיון חסורין בהגהה חלח פדייה ומיקדי לח קדבי דמכח קדושה דמויה חתו דחמם לח הוקדשה למזבח: נפדין

מתני' [ף] כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו [א] חייבין בבכורה [ב] ובמתנות [ג] ויוצאין לחולין ליגזז וליעבד [ד] וולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן והשוחטן בחוץ פטור [ה] ואין עושין תמורה [ו] ואם מתו יפדו [ז] חוץ מן הבכור ומן המעשר [ח] וכל שקדם [ט] הקדשן את מומן או מום עובר להקדשן ולאחר מכאן נולד להן מום קבוע [י] (להקדשן) ונפדו פטורין מן הבכורה ומן המתנות ואינן יוצאין לחולין ליגזז וליעבד [כ] וולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן [ל] והשוחטן בחוץ חייב ועושין תמורה ואם מתו יקברו: **גמ'** טעמא דנפדו הא לא נפדו פטורין מן הבכורה ומן המתנות קסבר [מ] קדושת דמים מדחה מן הבכורה ומן המתנות: ויוצאין לחולין וכו': טעמא דנפדו הא לא נפדו אסירי בגיזה ועבודה [נ] מסייע ליה לרבי [ס] אליעזר דאמר [ע] קדשי בדק הבית אסורין בגיזה ועבודה אמרי לא קדושת דמים למזבח הוא דמיחלפא בקדושת הגוף למזבח גזרו בהו רבנן אבל קדשי בדק הבית לא: ולדן וחלבן מותר בו': היכי דמי אילימא דאיעבר ואתיליד לאחר פדיונן פשיטא חולין נינהו אלא דאיעבר לפני פדיונן ואתיליד לאחר פדיונן הא לפני פדיונן אסירי נפדין

ואינן כרים נקיים שבירת לי שמע מינה דרב חסי גופיה כשהיה חומר ממחלה משיכה חיגו קונה לאו משום דסבר לה כרים נקיים לעלוסה כרבי יוחנן שבירת ליה לפיכך כי הקשה ו מהשתא דבן גח לח רלה להקשות מהשתח לדבר תורה מעות קונות [ד] ולעולם לעמיתך ועובד כוכבים נכסף ונעניו חונהה חתן לעמיתך כמחן דחמר גזל הכנעני חסור למחן דחמר גזל הכנעני מותר לח חינטרין דכתיב בהו כרים נקיים לעולם ולח עד גב דחמרינן בהזהב (ב"מ דף מח.) קרא ומתני' מסייע לרים נקיים ליינו לכחורה חבל חפסר לשמויי לקרא שפיר חלינא דרבי יוחנן ומתני' דנתנה לבעל מעל הוה מוקמי ליה ר' יוחנן בבעל עובד כוכבים והשתח דנתנה לספר ביתרחל ולכך מעל מע"ג חלח משך דמעות קונות וח"ת ומחי סיעתח לרים נקיים הח חיכח מוקי לה דנתנה לספר בספר עובד כוכבים הכי נמי מני לקוקומי הכח דבעל בעובד כוכבים ומור"ם משום דבעל משמע טפי לחיירי ביתרחל דומיא דנתנה לחבירו דקתני הוא מעל ומפירו לח מעל משמע חפילו יתרחל דבר מעילה הוא ודוקא בעל לגמ משכרא משיכה כדמפיים בהחיא משנה לפי שחומר ו הרי מרחק לפניך הכנס ורחוק חבל ספר דומיא דבעל להיינו ספר יתרחל לח מעל עד דמשיך ולח חמר רבח קרא ומתני' מסייע ליה לרים נקיים לפי שיסבור כמותו חדע דרבח גופיה הוח דפסק כר' יוחנן לגבי רים בעבדי כוכבים לסור לחחריהן מותר ומפרש נמ ונתן חיכח בניייהו ומיהו יש לדחות רחיה דרבח כיון דרים נקיים ליו משמיה דנפסיה חמר חלח משום ר' חושעיח כדחמר לעיל חמר ריש נקיים משום רבי חושעיח יתרחל שנתן מעות לעובד כוכבים בבחמה בדיניהן ומפרש בדיניהן שפסקה להן מורה מיד עמיתך במשיכה הח לעובד כוכבים בכסף כבי הח' גוונה לח מיירי רבח לפסוק כר' יוחנן לגבי ריש נקיים בדבר שהיה חומר בשם רבותיו כדמפרש פ"ב דמולין (דף כט:) בההיח לחין שחיטה חלח לנסוף דחמר ר"ל משום לוי שבח ופליג עליה ר' יוחנן ורבח גופיה סבר כרים נקיים בפרק תמיד נשחטו (פסחים סג.) ובפרק שני דזבחים (דף ג.) ומיהו משכחן חמר רבח חמר רב חונח מכור לי בחלו קנה כו' ומפרש הש"ס דסבר כר' יוחנן דחמר דבר מורה מעות קונות ומרחה דרבה גרם ולח רבח דרבח לח רחה רב חונח מעולם דחף רב יהודה לח רחהו [ט] דחמרינן בקדושין (דף עב:) יום שמת רב יהודה נולד רבח וכשמת רב יהודה כבר נפטר רב חונח מדחמר בש"ק (דף יז.) גברא רבח כרב יהודה [י] ליכח לשכרי לך ורב חונח גדול הי' חפילו משמואל רבו של רב יהודה מדחמר בריש גיטין (דף ה.) בעח מיניה שמואל מרב חונח שנים שהניחו גט ועוד יש לדקדק להלכתח כר' יוחנן דמעות קונות דבר מורה מדחמר וכן חמר רב נחמן דבר מורה מעות קונות [יא] ופסק לוי כמתני' וקי"ל כוותיה בדיני והח דחמר פ"ק דקידושין (דף יד:) גבי עבד עברי הנמכר לעובד כוכבים [יב] עובד כוכבים לכל קניינו בכסף בע"ע קחמר ולח בכל דבר לר' יוחנן הוי במשיכה והח דחמרת הש"ס בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף סג.) בזונה עובדת כוכבים דלח מפקרא משיכה הויח שיוויי כר"ל ולח כר' יוחנן ומיהו שיוויי דמשני הש"ס בזונה שבולחת וכגון דקחי בחגירה ניחח לף כר' יוחנן חבל מעיקרא ניחח ליה לחוקומי חפילו לח קחי בחגירה ח"ג רב נחמן בר יחק דקחמר להסיח שיוויי דסגירה ליה כר"ל ולח כמו שכתוב בספרים רב חפלח דבר חפלח הוח דחמר פרק הזהב (ב"מ דף מז:) כלומר שחיקנו משיכה בשוחרין כך חקנו משיכה בלקוחות חלמח כר' יוחנן סגירה ליה דמשיכה חקנה דרבנן היח ומיהו יש לדחות דלפ"ה כר' יוחנן ג)ורישא הבי קחמר חם לח נתן מעות בו'. פירוש וגם חס לח חסך יחזור: **והני** מילי ישראל מישראל בו'. תימה טו)דלדומיח דריסח ישרחל מעובד כוכבים שמפקיד הכל כגון כחן שמפקיד דמי עבודת כוכבים מי חיכח ישרחל מישרחל משום מחוסרי חמנה וי"ל דסכי קחמר דישרחל מעובד כוכבים חי הוה נהו משום מחוסרי חמנה הוה דומה טז)דמי עבודת כוכבים ניד ישרחל חע"פ שהוח מקח טעות היה לריך לקייס המקח שלח יהח בו משום מחוסרי חמנה יז): **כל** הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן. לחי דקדשי בדק הבית חיירי חלח בהקדישן למזבח דחין בהן קדושת הגוף ולח חיישינן שמח יפדו חלח היינו טעמח בקדושת דמים דחין ניכרין ומיהו חי חפשר לומר דהכח חיירי בנפדו ולח בנחלקו וכח ומניח כדרים נקיים להסח חלינח דרבי חלינזר פליגי והלכה כרבנן ופ"ק דמסכת ע"ז (דף ו:) גבי נסח ונתן דמניח בבריית כרים נקיים ור' יוחנן סבר כחנח דממני' גבי הח דחמן לפני חניסח של עובדי כוכבים חסור לחחריהן מותר ומפרש נסח ונתן חיכח בניייהו ומיהו יש לדחות רחיה דרבח כיון דרים נקיים לגו משמיה דנפסיה חמר חלח משום ר' חושעיח כדחמר לעיל חמר ריש נקיים משום רבי חושעיח יתרחל שנתן מעות לעובד כוכבים בבחמה בדיניהן ומפרש בדיניהן שפסקה להן מורה מיד עמיתך במשיכה הח לעובד כוכבים בכסף כבי הח' גוונה לח מיירי רבח לפסוק כר' יוחנן לגבי ריש נקיים בדבר שהיה חומר בשם רבותיו כדמפרש פ"ב דמולין (דף כט:) בההיח לחין שחיטה חלח לנסוף דחמר ר"ל משום לוי שבח ופליג עליה ר' יוחנן ורבח גופיה סבר כרים נקיים בפרק תמיד נשחטו (פסחים סג.) ובפרק שני דזבחים (דף ג.) ומיהו משכחן חמר רבח חמר רב חונח מכור לי בחלו קנה כו' ומפרש הש"ס דסבר כר' יוחנן דחמר דבר מורה מעות קונות ומרחה דרבה גרם ולח רבח דרבח לח רחה רב חונח מעולם דחף רב יהודה לח רחהו [ט] דחמרינן בקדושין (דף עב:) יום שמת רב יהודה נולד רבח וכשמת רב יהודה כבר נפטר רב חונח מדחמר בש"ק (דף יז.) גברא רבח כרב יהודה [י] ליכח לשכרי לך ורב חונח גדול הי' חפילו משמואל רבו של רב יהודה מדחמר בריש גיטין (דף ה.) בעח מיניה שמואל מרב חונח שנים שהניחו גט ועוד יש לדקדק להלכתח כר' יוחנן דמעות קונות דבר מורה מדחמר וכן חמר רב נחמן דבר מורה מעות קונות [יא] ופסק לוי כמתני' וקי"ל כוותיה בדיני והח דחמר פ"ק דקידושין (דף יד:) גבי עבד עברי הנמכר לעובד כוכבים [יב] עובד כוכבים לכל קנייני

נפדין תמימים או אין נפדין תמימין תא שמע א**המתפים בעלי מומין קבועין לגבי מזבח וילדו ימכרו ואין צריכין מום שאין קדושה חלה עליהן שלא יהא טפל חמור מן העיקר טעמא שלא יהא טפל** ב)**חמור מן העיקר אבל הקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף מפייע ליה לרבא** ג) **דאמר** ג)**רבא** ב**הקדיש זכר לדמים קדוש קדושת הגוף: והשוחטן בחוץ פטור: רבי אלעזר מתני חייב ומוקי לה בבמת יחיד** ג) **דאמר רבי אלעזר מנין לזובח בהמה בעלת מום בבמת יחיד בשעת היתר הבמות שהוא בלא תעשה שנאמר** א**לא תזבח לה' אלהיך שור ושה אם אינו ענין לבמה גדולה דכתיב** ב)**עורת או שבור וגו' תנהו ענין לבמת יחיד אימא אם אינו ענין לקדשים תנהו ענין לבכור סד"א הואיל וקדוש כשהוא בעל מום ליקרב נמי כשהוא בעל מום קמ"ל דלא אמרי בכור בהדיא כתיב ביה** ב)**פסח או עור לא תזבחנו ואימא אם אינו ענין לקדשים תנהו ענין למעשר דסד"א הואיל וקדוש במומו דכתיב** ד)**לא יבקר בין טוב לרע [ובין רע] נקרב נמי במומיה קמ"ל דלא אמרי מעשר נמי גמר העברה העברה מבכור אימא תנהו ענין לתמורת קדשים דס"ד אמינא הואיל וקדושה כשהיא בעלת מום דכתיב** ה)**לא יחליפנו ולא ימיר אותו וגו' קריבה נמי כשהיא בעלת מום קמ"ל דלא אמר קרא** ה)**והיה הוא ותמורתו מקיש תמורתו לו מה הוא בעל מום לא אף תמורתו בעל מום לא מתקיף לה ר' זירא אימא תנהו ענין לולדות קדשים דסד"א הואיל וקדושין כשהן בעלי מומין אגב אמן כשהן בעלי מומין נמי קרבי קמ"ל דלא אמר רבא כבר פסקה תנא דבי רבי ישמעאל** ו)**דתנא** ג)**דבי רבי ישמעאל** ו)**רק קדשיך אשר יהיו לך ונדריך רק קדשיך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ונדריך הקישן הכתוב לנדר מה נדר בעל מום לא אף הני נמי בעל מום לא: ואין עושין תמורה: מאי מעמא דאמר קרא לא יחליפנו ולא ימיר וגו'** ג) ז)**השתא רע בטוב אמרת לא** ז) **טוב ברע מיבעיא אלא טוב מעיקרו עושה תמורה רע מעיקרו אין עושה תמורה: אמר מתו יפדו: אמר רב יהודה אמר רב זו דברי רבי שמעון** ח)**דאמר קדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה קדשי בדק הבית לא היו בכלל העמדה והערכה דתנן רבי שמעון אומר קדשי בדק הבית אם מתו יפדו ומודה ר' שמעון בבעל מום מעיקרו שנפדה** ט) **מאי מעמא דאמר קרא אותה למעוטי** ו) **בעל מום מעיקרא אבל חכ"א אם** ג)**מתו יקברו** י)**מאן חכמים תנא דבי לוי הוא דתנא דבי לוי** ז)**הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן תנא דבי לוי במתניתיה אפילו חיה אפי' עוף והכתיב אותה אותה לתנא דבי לוי קשיא אבל רבנן דפליגי עליה דר"ש מאי הכי נמי דאם מתו יפדו אי הכי**

נפדין תמימים. מומן וולדות שנולדו לפני פדיונן מן מין נפדין תמימים: **טפל. ולד: עיקר.** מם מלמת נפדין תמימים: וקא דייק הש"ס טעמא דלא בעי מוס משום דלא יהא טפל חמור מן העיקר למכח בעל מוס מאי מעמא דלא מוס מכח בעל מוס לא לדילהו מקדים להו למיהן לא נפקי לחולין דלא מוס דקדוס קדושת הגוף: **זכר.** מיל: **הקדיש זכר לדמיו.** שימכרנו ויביא בדמיו עולה הוא עלמו קדוס קדושת הגוף ויקרב עולה להכי נקט זכר דמזי לעולה משום דרובא דמיימו קרבן עולה מייתו: **רבי אלעזר מתני.** השומט במוך מייב לאו כרת קאמר אלא מלקוס: **ומוקי.** למאי מוך כגון שמטאו בבמת יחיד בשעת היתר הבמות: **במת יחיד.** שכל אחד ואחד בונה במה לעלמו כגון במת מוס וגדעון ושמואל: **במה גדולה.** וכ וגדעון שהן של צבור: **הואיל וקדוש בעל מום.** להיות אסור בגיזה ועבודה: **ואימא אם אינו ענין כו'.** ולעולם בבמה גדולה: **לא יבקר.** לא יבדוק בין מם לבעל מוס לאיזה שיבא עסיבי יהא קדוס: **גמר העברה העברה מבכור.** מה בכור בעל מוס לא קרב אף מעשר בעל מוס לא כי אמת קרב בבמת יחיד: **ולא ימיר אותו טוב ברע.** דהיינו בעל מוס אף אפילו בעל אחר מוס: **ולדות.** בעלי מומין שנולדו מקדשים תמימים: **פסקה תנא דבי ר' ישמעאל.** מקרא אחריני ולא מיליגא עלה דלמיכי: **רק קדשיך וגו' אלו התמורות.** לאמת למשמעינן לאיקרובי מקדש אחת לגבי אחת כגון שנתערבו זה בזה ואי אפשר להפרישן: **דתנא דבי רבי ישמעאל.** רק קדשיך אשר יהיו לך ונדריך רק קדשיך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ונדריך הקישן הכתוב לנדר מה נדר בעל מום לא אף הני נמי בעל מום לא: **ואין עושין תמורה: מאי מעמא דאמר קרא לא יחליפנו ולא ימיר וגו'.** השתא רע בטוב אמרת לא. טוב ברע מיבעיא אלא טוב מעיקרו עושה תמורה רע מעיקרו אין עושה תמורה: **אמר מתו יפדו: אמר רב יהודה אמר רב זו דברי רבי שמעון.** דאמר קדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה קדשי בדק הבית לא היו בכלל העמדה והערכה דתנן רבי שמעון אומר קדשי בדק הבית אם מתו יפדו ומודה ר' שמעון בבעל מום מעיקרו שנפדה. מאי מעמא דאמר קרא אותה למעוטי בעל מום מעיקרא אבל חכ"א אם יקברו. מאן חכמים תנא דבי לוי הוא דתנא דבי לוי. הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן תנא דבי לוי במתניתיה אפילו חיה אפי' עוף והכתיב אותה אותה לתנא דבי לוי קשיא אבל רבנן דפליגי עליה דר"ש מאי הכי נמי דאם מתו יפדו אי הכי

הקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף. לכאי נקט זכר דקדש הוא עלמו עולה ואי הוה נקט נקבה אמאי דוקא קדוש קדושת הגוף ומשני דנקבה קדוש קדושת הגוף ומשני דנקבה קדוש קדושת הגוף ומייתי לה מתמורה פרק אלו קדשים (דף כ.) במקדיש נקבה וכדיש עלמן יקבעו עולות ונקבות ימכרו לנרכי שלמים ויביא בדמיהם עולות ומיהו נראה לר' אליעזר נמי דאמר אם זכרים ימכרו לנרכי עולות ונקבות ימכרו לנרכי שלמים ודמיהם יפלו לנאלר נקבים לבדק הבית מ)לפי מה שהיה רבא ר"ל ממאלה אם בהמות פירקין המקדים זכר אין קדוש קדושת הגוף לא קבה ליה מידי ממאני' דאלים ליה למלך בין מקדים נקבה אם אם לפירש בהדיא לדמיו: **גמר העברה.** מני מ)למימר אם אם מקדים ולפי שאמעבר וכבור שוין בכאה עייניה נקטיה: **הקישן הכתוב לנדרים.** מימו מן (כן) שבריימא בתמורה פרק אלו קדשים (דף יז:) ורבא מפרש לן בפי עלמו ולקמן (דף טו:) בשמעתין יש בריימא אחרת דמפקא תמורת וולדות מזבר ונקבה ופליגא אתנא דבי רבי ישמעאל דהכא דאמר בתמורה (דף יז:) וכן פי' לקמן בקונטרס והיות אנא נמי נפקא שפיר ל)שהקישה תמורות וולדות לגוף הקרבן דבגוף הקרבן ליילי אם זכר ואם נקבה אלא דמיומרת דרשין נמי תמורות וולדות ומהשתא לא בריכה להקישא לעילא דמקיש תמורתו לו: **טוב ברע מיבעיא.** מ)הך סוגיא דפ"ק דתמורה (דף ט.) ורבא סבר אין מזכירין (עושין) מן הדין ודיים אתם בע"מ ואני לא אשיב ליה דיוא דמי גרעי ונקט הכא דרשא לאיני בשאלדין ל' יותר וכהאי דאמרי' בגיטין (דף לד:) גבי אין רואין את הנעניס אלא ביום ומייתי עלה דרשא לאיני בשאלדין ביום אלא בגלילה ובניך דרשא דרשא למפיק ליה מלי ולא לאוקי' ואין למנוס מהא דאלו נשרפין (סנהדרין עו.) אילא לאיפכא גבי אתו מתעסקו לאמר ק"ו נ)אם אתו על אתו לא כל שכן ואשיב ליה (ו) אילי גלוי מילתא טפי מכאן ל)(ולא) גמירין מהדדי **טוב** ברע מיבעיא. ואם אמר למה לי ליעזרך קרא לגופי מילתא משום דפשיטא ליה דקרא משמע שבא למעט דכתיב בה אתו אתו: **טוב** ברע מיבעיא. ואם אמר למה לי ליעזרך משום פיקוח נפש דהוה ליה קודם ז) וי"ל דהוה מלי למיכתב בפיקוח נפש ואם אתא לבמת יחיד: אמרי וכו' ואיתר אלא לבמת יחיד: הואיל וקדוש במומיה. מאליו בשעבר תחת השבט דכתיב לא יבקר בין טוב לרע ור' אינו בעל מום כדאמר לקמן: הואיל וקדושה כשהיא בעל מום דכתי' לא ימיר אותו טוב ברע אם המר וגו': הואיל וקדושו. משנולדו בעלי מומין או כשאירע להן אחר מיכן: אמר רבא הא כבר פסקה כר' ואיתר ליה לא תזבח לבמת יחיד כדרבי אלעזר: השתא רע בטוב להחליף בעל מום בתמים: אמרת לא. לכתחלה אבל דיעבד והיה הוא ותמורתו וגו': טוב ברע. תמים בבעל מום מיבעיא דלכתחלה לא: אלא. האי טוב ברע לא אתי אלא לאשמועינן דאותו טוב ברע דדיעבד עושה תמורה בעינן שיהא טוב מעיקרו שקדם הקדושו למומו. אבל רע מעיקרו שקדם מומו להקדשו לעולם אין עושה תמורה: ואם מתו. קודם פדיונן יפדו ומותרין בהנאה עורן ובכולן: [זו דברי ר"ש] תנא דמתניתין דאמר אם מתו יפדו זו דברי ר"ש דאמר במס' תמורה בפרק אחרון קדשי מזבח היו בכלל העמדה וכו' אבל לא קדשי בדק הבית דקדושת דמים ניגוה לא בעי העמדה: ומודה ר"ש בבעל מום מעיקרא. קודם הקדש דאע"ג דקדשי מזבח בעו העמדה והערכה האי בעל מום מעיקרא לא חל עליהם הקדש גמור למזבח הלכך אפי' מתו דלא מצי למעבד בהו העמדה יפדו דקדושת דמים הוא ודינו ככדשי בדק הבית דלא היו בכלל העמדה והערכה: וחכ"א אם מתו יקברו. אפי' בעל מום מעיקרא דסברי דהכל היו בכלל העמדה והערכה הלכך כיון דמתו דלא מצי למעבד להו העמדה משום דלאו בר פדיה ניתנו אלא יקברו. והני חכמים לאו בר פלוגתיה דר' שמעון דפליגי עליה בתמורה ניתנו אלא שאר חכמים תנא דבי לוי ניתנו דמחמיר בבעל מום מעיקרו: והא כתי' אותה. כלומר דאותה בעי העמדה והערכה למעוטי בעל מום מעיקרו שמתו דאע"ג דאינו בר העמדה נפדה קשיא: אבל רבנן דפליגי עליה דר' שמעון במסכת תמורה דאמרי אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית היו בכלל העמדה והערכה ומודיע היו בבעלי מומין מעיקרו שמפדיין הכי נמי דיפדו נמי לאחר מיתה: אי הכי. נימא למה לכך כי אתת לן מזבח לגמת יחיד אתת: **השתא רע בטוב אמרת לא.** אלא יש מפרשים מיטעמא אחרינא דכתיב בה ולא ימיר אותו טוב ברע. ומשום הכי לא אתת לן מזבח לגמת יחיד: **אלא.** להכי כתיב טוב ברע: **טוב.** מעיקרו כשנתקדש בקדושה כשהוא תמים עושה תמורה אע"פ שהומם כלכתיב או רע בטוב דמשמע רע על קודם בטוב על מוין דרע על קודם עושה תמורה: **אמר מתו יפדו.** אף הני בעל מום לא. הלכך כי אתת לן מזבח לגמת יחיד אתת: **השתא רע בטוב אמרת לא.** אלא יש מפרשים מיטעמא אחרינא דכתיב בה ולא ימיר אותו טוב ברע. ומשום הכי לא